

מסכת נדה

פרק ח

א. הרוצה כחם על בשרה כנגד בית התרפה טמאה. ושלל כנגד בית התרפה, טהורה. על עקבה ועל ראש גודלה, טמאה. על שוקה ועל פרסותיה, מבפנים, טמאה. מבחוץ, טהורה. ועל הצדדין מכאן ומכאן, טהורה. ראתה על חלוקה, מן החגור ולמטה, טמאה. מן החגור ולמעלה, טהורה. ראתה על בית יד של חלוקה, אם מגיע כנגד בית התרפה, טמאה. ואם לאו, טהורה. היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה, כל מקום שנמצא בו כחם, טמאה, מפני שהוא חוזר. וכן בפליום:

ב. ותולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות. שחטה בהמה, חיה ועוף, נתעסקה בכתמים או שישבה בצד העסוקים בהן, הרגה מאכלת, הרי זו תולה בה. עד כמה היא תולה. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, עד כגרים של פול, ואף על פי שלא הרגה. ותולה בבנה או בבעלה. אם יש בה מפה והיא יכולה להגלע ולהוציא דם, הרי זו תולה בה:

ג. מַעֲשֵׂה בְּאִשָּׁה אַחַת שִׁבְּאָת לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָא, אָמְרָה לוֹ, רְאִיתִי כְּתָם. אָמַר לָהּ, שָׁמָּה מָכָה הָיְתָה בֵּיךְ. אָמְרָה לוֹ, הֵן, וְחִיתָהּ. אָמַר לָהּ, שָׁמָּה יְכוּלָה לְהַגְלִיעַ וּלְהוֹצִיא דָם. אָמְרָה לוֹ, הֵן. וְטַהֲרָה רַבִּי עֲקִיבָא. רָאָה תְלִמִּידָיו מְסַתְּפִלִין זֶה בְּזֶה. אָמַר לָהֶם, מֶה הַדָּבָר קוֹשֶׁה בְּעֵינֵיכֶם. שְׁלֹא אָמְרוּ חֲכָמִים הַדָּבָר לְהַחֲמִיר אֶלָּא לְהַקֵּל, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא טו), וְאִשָּׁה כִּי תִהְיֶה זֹכָה דָם יִהְיֶה זֹכָה בְּבִשְׂרָהּ, דָם וְלֹא כְּתָם:

ד. יַעַד שֶׁהוּא נָתוּן תַּחַת הַכֹּר וְנִמְצָא עָלָיו דָם, עָגַל, טָהוֹר. מְשׁוּדָּה, טָמֵא, דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּר רַבִּי צְדוֹק: